

Capítol II

Ja torno a ser aquí. He fet memòria aquests dies i he estat reflexionant per trobar una explicació al fet d'haver estat la gossa rècord dels concursos de gossos de Catalunya. I em sembla que sé per què. Crec que l'herència de la meva mare va ser molt forta. La Taca ja era una campiona encara que, i perdoneu la meva falta de modèstia, el seu historial no es pot comparar amb el meu. La meva mare va ser campiona de Catalunya i va guanyar 8 concursos, alguns força importants com el de Ribes de Freser -el va guanyar tres vegades-, el de Prades o el de Canillo, allà a Andorra.

Us deia l'altre dia que retirava més al pare que a la mare per allò del caràcter tranquil però analitzant-me bé he descobert que tinc més coses de la meva mare de les que em pensava. Encara que sembli una gossa pacífica també tinc el meu geni, cosa que han corroborat els que m'envolten. Vaig heretar el geni de la meva mare i, sobretot, la competitivitat. En això ens assemblem molt. No ens agrada perdre!

A diferència d'ella -i en això hi deuen influir els gens del meu pare- sempre he tingut un punt de sang freda que m'ha permès sortir airosa -amb intel·ligència- de situacions compromeses, aquelles situacions que et feien perdre o guanyar un concurs. En fi, ja anirem descabdellant. Continuaré reflexionant i ja us explicaré més coses en el pròxim capítol.